

Andrey Tikhomirov

*Finnugor
népek*

*Nyelvek, migráció,
vámhatóság*

Andrey Tikhomirov

**Finnugor népek. Nyelvek,
migráció, vámhatóság**

«Издательские решения»

Tikhomirov A.

Finnugor népek. Nyelvek, migráció, vámhatóság / A. Tikhomirov —
«Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-981791-4

A könyv a nyelvekről, népekről, a finnugor népek vándorlási mozgásairól, a finnugor közösség kialakulásának módjáról, a hiedelmek, szokások, rítusok, rituálék kialakulásáról szól. Különböző történeti és etnográfiai források szerepelnek különböző időpontokban. Néhány finnugor nyelv rövid ismertetése található.

ISBN 978-5-44-981791-4

© Tikhomirov A.
© Издательские решения

Содержание

Finnugor nyelvek	6
Finnugor vándorlás	10
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Finnugor népek Nyelvek, migráció, vámhatóság

Andrey Tikhomirov

© Andrey Tikhomirov, 2020

ISBN 978-5-4498-1791-4

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

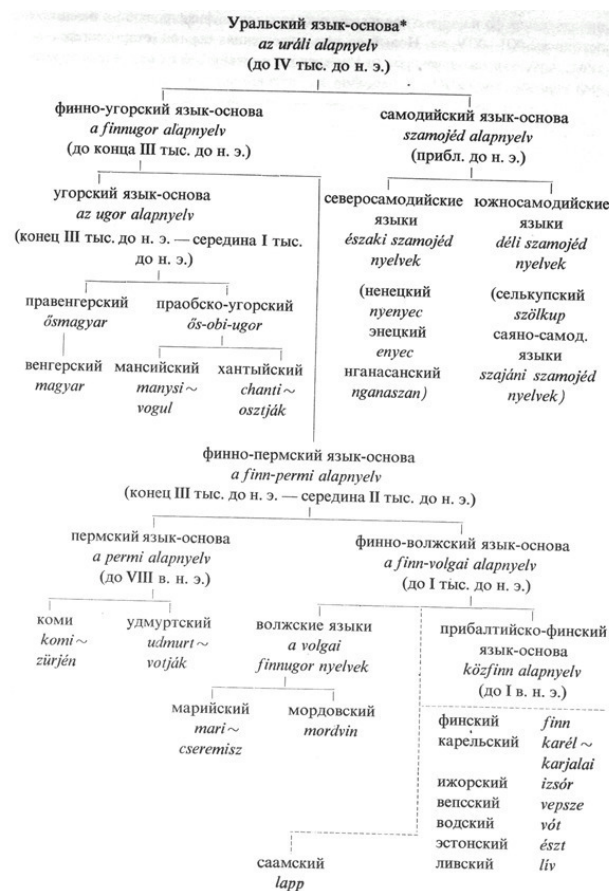
Finnugor nyelvek

Finnugor nyelvek (vagy finnugor nyelvek) – olyan nyelvcsoporthoz tartoznak, amely szorosan kapcsolódik a szamojéd nyelvekhez, és ezekkel együtt nagy genetikai uráli nyelvcsaládot alkotnak.

A finnugor nyelveket a következő ágazatokra osztják: magyar, a magyar nyelv képviselte; Ob-ugor, amely az Ob folyó medencéjének északi részén beszélt mansi és hanti nyelvekből áll; Balti-finn nyelvekkel: finn, észt, Livon, Vodsky, Vepsian, Izhora és Karél; A számi nyelv által képviselt számít, amelyet a Kóla-félszigeten, Finnország északi részén, Svédországban és Norvégiában élő Sami (Lopari) beszélt; Mordva két fő nyelvjárással – Erzya és Moksha; Mari, keleti-hegyi és hegyi nyelvjárásokról; Perm, beleértve az udmurt nyelvet és a komi nyelvet a komi-zyryan, komi-permyak és komi-yazvin nyelvjárásokkal.

Szamojéd nyelvek, a család (más osztályozások szerint, csoportok szerint) az uráli nyelvek genetikai közösségének részeként. Ide tartoznak a nyelvek: neenetek, enetek, nganaszan, Selkup, majdnem kihalt Kamasin, kihalt Matorian (motor), Karagasz és Thai. Samoyans, elavult. – Szamojédok (annalistic – samoyad) (Samiemne-től, a Sami nyelvén – a Sami földje), 1) A Sami és az Oroszország észak-országi és szibériai népek régi orosz neve. 2) Az összes szamojéd népe elavult neve.

Ezen felül kiemelkedik az úgynevezett Urál verseny, amely közbenső helyet foglal el a mongoloid és a kaukázusi versenyek között. Jellemzők egyenes, sötét haj, sötét szem, néha sima arc, erősen fejlett epicanthus (keskeny orr, konkáv hátraj). Ma már széles körben elterjedt Nyugat-Szibériában (hanti, mansi, észak-Altaj stb.).

Szj Enikő, Magyar nyelvkönyv, Második kiadás, Tankönyvkiadó, Budapest, 1981, oldal 9.

A magyar nyelv szoros genetikai kapcsolatban áll az ob-ug nyelvekkel, alkotva az finnugor ugor csoportját. A magyarság, akik a közelben éltek a hantok és a mániak mellett, csak a 9. században foglaltak el modern területet. Az összes többi finnugor nyelv alkotja a finn vagy a balti-finn-permi csoportot.

A magyar, a finn és az észti nyelv fejlett irodalmi nyelv, nekem van egy régi írott nyelvem. A mordva, mari, udmurt, komi, hanti és mansi irodalmi nyelvek csak a 20-30-as években alakultak ki. Század.

A 14. század második felében a régi permi szkriptet komi nyelven hozták létre, amely a 18. században romlott. Ókori permi írás – a 14. században írt írás. Stefan Perm misszionárius a komi nyelv egyik ősi nyelvjárása alapján. A görög és a szláv-orosz mintát követve külön ábécét állítottak össze, néhány liturgikus könyv fordítását is készítették. Most már nincs használatban. Jelenleg kis emlékeket őriznek meg róla ikon feliratok formájában, kéziratos könyvekben, ábécé listákban stb. Az ókori Permi írás tanulmányozásának értékes forrása a 17. században átírt liturgikák listája (az úgynevezett Evgenievo-Lepëkhinsky szövegek). Orosz ábécé az Old Perm-ből, amely egy koherens szöveg, körülbelül 600 szó méretű. Ez az írás a 14–17 században. Ugyancsak népszerű volt az orosz moszkvai írástudók körében, akik kriptográfiaként használták.

A legrégebbi írott emlékek a magyar (13. század), Komi (14. század), a finn (a 15.-16. Század).

A modern finnugor nyelvekben általánosak a konjugáció, a declenzió és a szóképződés néhány affixe, amelyeket a finnugor alapnyelvtől örökölték, valamint több száz közös gyökér. Egyes nyelvek finnugor szókincsében rendszeres hangmegfelelések figyelhetők meg. A modern finnugor nyelvek azonban, hosszú különálló fejlettségük miatt, eltérnek egymástól mind a nyelvtani felépítésük, mind a szókincs szempontjából; hanghatásukban is nagyon eltérőek. Az általános nyelvtani jellemzők közül az alábbiakat lehet megjegyezni: agglutináló nyelvtani rendszer, posztpozíciók használata (az indoeurópai nyelvek prepozícióinak helyett), előtagok hiánya (kivételek a magyar nyelv), a melléknevek változatlansága a meghatározott szó előtti helyzetben (kivételek a balti-finn nyelv). A legtöbb finnugor nyelvben a magánhangzók harmóniája figyelhető meg. Az egyes nyelvek szóképzését a szomszédos népek különböző nyelvei befolyásolták, amelynek eredményeként a külföldi kölcsönök összetétele nem azonos a különböző nyelveken; például a magyar nyelvben sok török és szláv szó, a finnben pedig sok balti, német, svéd és ősi orosz kölcsön van.

A modern finnek (Suomalaiset) finnül beszélnek, amely a finnugor nyelvek nyugati, balti-finn csoportjába tartozik. Antropológiai szempontból a kaukázusi faj balti típusához tartoznak.

Arkhipova N.P. és Yastrebov E.V. a «Hogyan fedezték fel az Urál-hegységeket» című könyvben, Cseljabinszk, 2. kiadás, Dél-Urál könyvkiadó, 1982, p. 146–149., Beszélj a magyar nyelvész és geográfus, Antala Reg utazásáról az Észak-Urálba a 40-es években. 19. század: «A hallgatói években Reg gondolkodott a magyar nyelv és a magyar nép eredetéről. Miért beszél országa olyannyira, hogy különbözik a szomszédos országok nyelvétől? Hol vannak a magyar nyelv forrásai, hol jöttek a modern magyarok ősei Délkelet-Európába? Hallottam, hogy a magyarság állítólag az Urálból származik, de ezt be kellett bizonyítani: Észak-Finnországba látogatása után megdöbbentő volt egyrészt a finn és a sámi (lappföldi) nyelv, másrészt a magyar kapcsolat. A finnugor nyelv továbbtanulásának folytatása az etnikai kapcsolatokban Reg úgy döntött, hogy Oroszországba megy. A Magyar Tudományos Akadémia 200 forintot (ami 200 arany rubelnek felel meg) tudományos kutatás céljából. 1841-ben Szentpétervárra érkezett, ahol gyorsan elsajátította az orosz nyelvet, és tovább fejlesztette tudását. az északi népek nyelvei.

Regus megértette: ahhoz, hogy megtudjuk a magyar nyelv helyzetét a finnugor csoport nyelvi rendszerében, eredetét, be kell hatolnunk az Európai Oroszország közép- és keleti régióiba, az Urálba és a Transz-Urálba. Itt éltek a titokzatos mansi emberek (Vogulok), akik akkoriban Európában kevésbé ismertek. 1843. október 9-én az utazó Moszkván keresztül az Urálba utazott. Október 27-én megérkezett Kazanba. Eközben Reg gyűjt anyagot a mari (cheremis), udmurt (votyaks) és chuvash

nyelvéről és életéről. 1843. november 14-én Reg Permbe érkezett, ahonnan kezdte vándorolása az ismeretlen területeken. 1843. november 20-án, elhagyva Solikamsket, Reg átlépett az Urál-hegység vízgyűjtőjén, elérte a Tura folyó vízfolyását, ahonnan az északi hegygerince keleti lejtőjén haladt a Lozva folyó vízfolyásához. Körülbelül három hónapig a mansziak között él, majd Verkhoturje-be, majd Irbitba, majd a Tavda és Tobol folyókba utazik. 1844 tavaszán a vízi út mentén, lóháton vagy gyalogosan a megterhelt ló mellett, a Reg megy fel a Konda folyón, majd a Pelymu folyón. Az Urál keleti lejtőjén az Sosva folyó mentén haladva eljut a Lyapin folyó és a Khulga mellékfolyamának az Urál szubpolarban fekvő folyóhoz. Útja során Reg értékes információkat gyűjt a mansi és hanti életmódjáról, életmódjáról, nyelvéről. Az általa rögzített mesék és dalok e sajátos északi népek szellemi világát fedik fel. A térségben szinte ismeretlen, ritkán lakott térség körüli körülmények között Regul készít sematikus térképeket, amelyek a hegyek, a folyók és a lakott területek nevét mutatják. 1844. szeptember 29-én, a sarkkört elérve, Reg megérkezett Obdorskba (jelenleg Salekhard) – egy kicsi faluban, amely mindössze 40 házból áll. Addigra az Ob már fagyott volt, és a tundra mentén a szarvasok az Ural-hegység északi csúcsa felé haladtak, 1844. október 21-én eljutva a Kara-tenger partjára és a Yugorsky Shar-szorosra. Ez volt útja legészakibb pontja (é. Sz. 69° 45»). Novemberben megérkezik az Usa vízgyűjtőjébe, a Komi (Zyryans) által lakott területre, és itt folytatja kutatását. Onnan áthaladva az Urál-hegységről, regisztrálja a hegyekre. Berezovo, de itt nem tartózkodik, de az Észak-Szoszva mentén a Kempazh szájához vezet. Haladva tovább az Észak-Szoszva mentén, eléri a Mansi által lakott folyó forrásait (az é. Sz. 62°-on), és csak ezután megy tovább a hegyekbe. Birch. Itt Reg télen esett át, és rendezte naplóját. A Reg utazás az Urálban és a Transz-Urálban nagyon nehéz körülmények között zajlott: nem volt elegendő felszerelés, nem volt szükséges eszköz. Egy magyar tudós hajóval lobogott turbulens folyók mentén, lóval lovagolva a hegység mentén, szarvas vagy kutya által hordozott szánkókban, gyakran gyalog. Általában útmutatók kísérték – Mansi, Hanti vagy Nenets. A kíváncsi kutató mindig közel állt a hétköznapi emberek érzéseihez és gondolataihoz, kiemelte és értékelte viselkedésük és erkölcsének nemes vonásait. Az akkoriban uralkodó «vadon» fogalmával ellentétben Reg kijelentette: «A nem kulturális népek életében vannak olyan vonások, amelyek egyetemes elismerést érdemelnek. Társadalmi életükben olyan jelenségeket figyelnek meg, amelyek együttérzést és rosszindulatúság hiányát jelzik.» Berezovo-tól Reg továbbítja a tanulmányaival kapcsolatos információkat a Magyar Tudományos Akadémiára és Petersburgba. K. M. Baerneknak küldött levelében azt állítja, hogy vitathatatlan kapcsolatot létesített a mansi nyelv és a magyar nyelv között. Az összeállított mansi-magyar szótár 2600 mansi szót tartalmaz.»

Az Ur által az Urálból által elhozott legértékesebb anyagot a következő élet során feldolgozták. Elkészítette a «Vogul ország és lakói» című fő munkáját, amely a szerző halála után 1864-ben jelent meg magyarul, Budapesten. Reg nagy jelentőséget tulajdonított a környék nevének a modern helynevekben való tanulmányozására, amely lehetővé teszi a népek múltbeli áttelepítésének megítélését. Az áttelepítés eredetéről és történelméről szóló elképzeléseit a nyelvek összehasonlító elemzése alapján építette fel, figyelembe véve az etnográfiai adatokat. Reg létrehozta a finnugor nyelvek genetikai kapcsolatát, amelyek magukban foglalják a magyarok, finnök, mansi, hanti, komi és mari nyelveket. Különösen megdöbbentőek voltak a mansi és a magyar nyelv hasonlóságai. Arra a következtetésre jutott, hogy a magyarok olyan ősektől származnak, akik régen észak-Urálban és a Transz-Urálban éltek, a Mansi által lakott területen. A Reg ezen állításait alapvetően elfogadják a modern nyelvészek. Ötleteik szerint az urugok ősi otthona a Kama medencében és kissé déli erdős részen található. Kr. E. Évezred első felében törzsek alakultak ki az ugor közösségből, akik később a magyarok őseivé váltak. A fennmaradó urugok sokáig ezen a területen maradtak, és a 12.-15. Században a törzsek egy része az Urálon túlhaladt. Általában véve, Reg utazása az Urálon és az Urálon keresztül körülbelül másfél évig tartott (érkezés Solikamskbe – 1843. november, távozás Berezovótól – 1845 március). Útjának hossza 5,5 ezer km volt. Korábban egyetlen tudós sem végzett ilyen hosszú és alapos kutatást itt, nem folytatta ilyen hatalmas területen. Reg utazása felfedezetlen

területeken felkeltette az érdeklődést az Észak-Urál természetének és lakosságának tanulmányozása szempontjából, és hozzájárult a finnugor népek tanulmányozásának fejlesztéséhez.

Finnugor vándorlás

A finn-ugor nyelveket beszélő népek nyelvi közösségük idején Európa keleti és északkeleti részén, Európa és Ázsia határán, az Urál-hegységben éltek. Az Urál-hegység az Európa és Ázsia közötti határ, összpontosítva az Urálra, eurázsivá válunk, mivel nincs felosztás «keletre» és «nyugatra». Itt jöttek létre a legrégebbi közösségek, amelyek később megkapják az indoeurópai európaiak, valamint más nyelvi családok, különösen a finnugor népek nevét. Az indoeurópai közösség kialakulásának kronológiai szakaszai: 1. Körülbelül 70 ezer évvel ezelőtt néhány afrikai bevándorló élt az Északi-sarkvidéken, de a gleccserek közeledtével (a Valdai-jegesedés Wurm, Vislins és Wisconsin-eknek felel meg) az emberek délre kezdtek visszavonulni; 2. 70—11 ezer évvel ezelőtt, egy olyan időszakra, amelyet általános lehűlés jellemez, az emberek visszavonulásának folytatása Észak-Európától délre; 3. 11—10 ezer évvel ezelőtt, a holocén korszak, az indoeurópai közösség kialakulása a Dél-Urál régióban. A Dél-Urál, a Kaszpi-tenger és az Aral-tenger között húzódó «nagy sztyeppe» sok népe vándorlásának helyévé válik. A híres indiai Tilak közszereplő azt állította, hogy az indiánok szülőföldje az Északi-sark, mivel az ősi Védák olyan területet írnak le, ahol fél nap és fél éjszaka tartózkodnak.

A nagy Urál (Urál-hegység) területén, Kr. E. 4. évezred végén. e. a legrégebbi Urál közösség jön létre, amely magában foglalja a finnugor népeket (különálló közösségben jött létre a 3. évezred végén) és a szamojédotkat (külön közösségben alakították ki Kr. e. 1. évezred végén). Kr. E. 3. évezred végén. e. A finnugorok az ókori indo-európaiak távozása után a mocsári vasérc kimerülése miatt vándorolnak a Dél-Urál területére (az ún. Vary-ben fejlesztették ki őket, a régészek ezeket a településeket «városok országának» hívták). Az ugrai alapnyelv alapján a BC 3. évezred végén. e. – Kr. e. 1. évezred közepe. e. a Dél-Urál régiójában kialakulnak a jobb magyar (magyarok) és a praobsko-ugor (hanti, mansi) nemzetek közössége; Kr. e. 3. évezred végén e. – Kr. e. 2. évezred közepe. e. A finn-permi alapnyelv alapján kialakul a perm (komi, udmurd) és a finn-volga (mari, mordov, szamámi, finn, izhora, vodi vagy vod, vepsi, észt, livai) népi közösség.

Az uráli (finnugor és szamojéd) török, mongol és tungus-mancsú nyelvek ősi otthona Európa északkeleti periferiáján helyezkedett el, ami igazolja a legrégebbi nosztrátus nyelvcsalád létezését. Régészeti kultúrákként, amelyek összefüggésben lehetnek a pán-indoeurópai kulturális komplexum régiójával, a tudósok Khalaf, Ubeyd, Chatal-huyuk kultúrákat nevezik Délnyugat-Ázsiában és Kuro-Araksin kultúrát Kaukázusiában. Ezen tudósok szerint az indoeurópai európaiak másodlagos középkori otthona az északi Fekete-tenger régió volt, ahol letelepedésük Kr. E. III. Évezredre nyúlik vissza. e. Az indoeurópaiak családjától délre kialakulhatott a szemita-hamit (afrikai) nyelvcsalád magja.

A kartveliai proto nyelv hordozói nyilvánvalóan az indoeurópaiak északi részén és a dravidi proto nyelv keleti részén éltek. Ez a nosztatikus nyelvcsalád magában foglalja az indoeurópa, a szemita, a hamit vagy az afrikai, a kartvel, az uráli, a dravid, a török, a mongol, a Tunguso-Manchu, a Cukchi-Kamcsatka és esetleg az eszkimó-aleut nyelveket. Ennek a hatalmas makro családnak a nyelvét a világ népességének több mint 2/3-a beszéli. A tudományos tanulmányok kimutatták az indoeurópai, a szemita, a hamit, az uráli, az altaj és néhány nyelvnek a nagy nosztatikus makrócsaládba való kombinálásának érvényességét. Ez a makrocsalád a Felső Paleolitikában alakult ki Délnyugat-Ázsia és szomszédos területein. A legutóbbi Wurm-jegesedés és a mezolitikus éghajlati felmelegedés visszavonulásakor a nosztráta törzsek Ázsia és Európa hatalmas területén telepedtek le; félretették és részben asszimilálták a korábban ott élő törzseket. Ebben a történelmi folyamatban a nosztráta törzsek számos elkülönített területet alkottak, ahol a speciális nyelvcsaládok kialakulása megkezdődött. Közülük a legnagyobb, az indoeurópai nyelvközösség a déli Urál területén, majd a «Nagy sztyeppben» alakult ki – Altajtól a Fekete-tengerig.

Nagyon hosszú ideig az ókori emberek ilyen nyelvi közössége alakult ki a nagy Urál – Altaj területén, amelyet később indoeurópai európainak – arianinak hívtak. Ez körülbelül Kr. E. 8—5 évezredben, Kr. E. 4—3 évezredben van ez a közösség szétesni kezdett, később keleti nyelvi csoportra osztották őket (irániok, örmények, tadzsikok, indiánok stb.), nyugat-európai (görögök, németek, román népek stb.), szlávok (oroszok, bolgárok, lengyelek stb.), Baltaiak (poroszok, litvánok, lettek stb.). Évezredek óta eltűntek a népek, megjelentek, hasonlítottak más etnikai csoportokhoz, különösen a finn-finnökhöz és a törökökhöz.

«Miért tűntek el Oroszország legtökéletesebb emberei.» Te nem szlávok vagytok, valójában finnugorok! – az Oroszországgal szomszédos ország lakosai gyakran az orosz embereknek fordítják az oszlopos lelkesedéssel kapcsolatos vádakot. És akkor vannak hosszú érvek, amelyek szerint a kijevi orosz idő alatt a mai Közép-Oroszország területén finn törzsek éltek, amelyek állítólag a mai oroszok ősei. összetartó és még nem teljesen kialakult nemzeti identitás. A Lenta.ru elmagyarázza, hogy miért nem tarthatók fenn az ilyen állítások, ugyanakkor lehetőséget ad nekünk arra, hogy visszahívjuk a korai történelem kevésbé ismert oldalait. Mindannyian tudjuk, hogy a Volga és az Oka összefonódása nem csak az oroszok középpontjává vált. az állam, hanem az a hely is, ahol az orosz emberek kialakultak és beléptek a történelmi arénába, de ha közelebbről megnézed Közép-Oroszország térképét, észrevesz egy csodálatos szabályszerűséget – nagyon sok név (név) létezik eskih létesítmények) egyértelműen nem szláv eredetű. Például – Moszkva, Oka, Yakhroma, Veksa, Lehta, Nero, Tolgobol, Nerekhta, Pechegda, Kineshma, Kostroma, Chukhloma, Palekh, Ukhtoma, Shuya, Valdai, Seliger, Kirzhach, Klyazma, Koloksha, Khokhloma, Vireya, Pakhra sokan mások. És ha megnézzük az ezer évvel ezelőtti történelmi térképet, akkor rájössz, hogy ebben a régióban szinte kizárólag Murom, Meshchera és Meria finn törzsek éltek. Ezért a fenti névpontok közül sok finn nyelvű. És ha a Meshchera és Murom neve a mai napig fennmaradt a moszkvai régió természeti területének és a Vlagyimir Régió híres városának a nevében, akkor a város szinte semmi sem maradt fenn. Az ókorban a Meri törzs Zalesye hatalmas területét elfoglalta a Moszkva folyó partjától a modern Zvenigorod területén, a Volgaig és a Galich-tóig. Mellesleg, a Kostroma térségben található jelenlegi Galichot, amelyet a modern Galichból származó bevándorlók alapítottak Ukrajna Ivano-Frankivszk régiójában (tőle származtak a Galichina és Galicia név), eredetileg Galich Merskynek hívták.

Merya kis településeken élt számos folyó és tavak partjainál, igyekezett nem menni messzire a sűrű erdőbe. Elsősorban gyűjtéssel, vadászattal, halászattal és szarvasmarhatartással foglalkoztak. A régészek szerint a szlávok megjelenése előtt a mai Közép-Oroszországban a mezőgazdaság szinte hiányzott. Ez nem meglepő: a régiót sokáig kockázatos mezőgazdaság zónájaként tekintették. A kedvezőtlen éghajlati viszonyok miatt a helyi talaj gyakran nagyon gyenge termést eredményezett. Merya pogány maradt, a szent kövek kultusa széles körben elterjedt közöttük. Az egyik – a Kék Kő – megmaradt a Pleshcheyev-tó partján, Pereslavl-Zalessky közelében, és továbbra is a zarándokok imádata. A halott embereket nagy rituális táborúznál égették el a folyók és tavak partján. A tudósok a Meria törzsi központját a Sarskoje ókori településnek tekintik, amely a Nero-tó déli partján, a Jaroslavl régióban a 7. század óta létezett, ahol a régészek sok ezüst érmét fedeztek fel Európából. A történetek továbbra is megvitatják, hogy mi történt a Sarskoje-erődítménnyel, hogy volt-e bármi köze a közeli Nagy Rostovhoz, amely a 9. században jelent meg. Zalesye szláv gyarmatosítása az első évezred végén kezdődött. Három hullámban haladt tovább. Először északnyugatról és nyugatról (a jelenlegi Veliky Novgorodból és Smolenszkból jöttek ide az Ilmen Szlovének és Krivichi). Aztán délről jött Vyatichi, északiak és Radimichi. És végül, már a régi orosz állam idején, a dél- és délnyugat-orosz lakosok tömeges migrációja megkezdődött a Volga-Oka területén. Kíváncsi, hogy gyakran megadták a született helyek nevét az itt épült új városoknak: a már említett Galichon kívül ezek Vladimir, Pereyaslavl, Peremyshl, Vyshgorod és még sokan mások. A régió szlávok általi gyarmatosítása annyira hatalmas volt, hogy még a mongolok előtti időszakban számszerű túlsúlyuk is megkérdőjelezhetetlenné vált. Mi történt a finn őslakos néppel? Hová ment: megsemmisítették

az idegenek, asszimilálták őket, vagy továbbmentek az erdőkbe? Nyilvánvalóan e terület szláv fejlődése alapvetően békés volt, ami nem zárja ki az egyes összecsapásokat és konfliktusokat. A régészeti adatok azt mutatják, hogy a szlávok és a finnok sokáig együtt vagy egymás mellett éltek. Például a Jaroslavl melletti Timerevsky településen (maga a város a boszorkány Jaroszlav herceg alapította egy kis finn település helyén) a tudósok szláv és merian, valamint skandináv temetkezéseket találtak. Az utóbbi vonatkozásában ez nem meglepő – a vikingek sokáig uralták ezt a régiót. Nyilvánvalóan a finn törzsek által a Zalesia nagyon gyenge népessége miatt, a szlávok általi gyarmatosítás kezdetén, később teljesen eltűntek az újonnan érkezők körében.

Az ilyen gyors asszimilációnak nem szabad meglepnie: amellet, hogy sokkal több szláv volt, magasabb szintű társadalmi-politikai fejlődésük volt, mint a bennszülötteknél. Például Vaszilij Klyucsijev történész azt írta, hogy a vad finn törzsek «nem tartottak veche-találkozókat», ami jellemző a kijevi, csernigovi, vagy Rostov és Suzdal lakosainak. Zalesye fejlesztése során a szláv gyarmatosítók elsősorban nem a szabad területeken, hanem a helyi finn lakosság által már kifejlesztett területeken telepedtek le. Talán éppen ezért a Meria egy része, amely már régóta a Volga és az Oka összefolyásában élt, tovább ment a Volga régió áthatolhatatlan erdőibe. Egyes tudósok azonosítják ezeket az embereket a modern marival vagy akár a mordoviakkal (Erzya és Moksha). Egyes kutatók úgy vélik, hogy a Meria még mindig lenyűgöző örökséget hagyott a mi nyelvünkön. Például csak a keleti szlávok rendelkeznek birtoklásos lexikális «nekem» jellemzőjével a finnugor nyelvekre. És valóban egy lengyel, cseh vagy horvát ilyen esetben azt mondja: «Van.» A mériai nyelv befolyása magyarázza a férfias főnevek kimondásának sajátosságát is, ahol a genitív esetben az általános szláv formával együtt -u, -th (sok ember, teát tegyen) egy tipikus finn változat, -a, -i (sok ember, teát tegyen). Ezen elmélet támogatói sok orosz nyelvjárási szót származnak a finn nyelvekből.

Nehéz megítélni, hogy ez igaz – a meri nyelv nem maradt fenn a mai napig, és nem hagyott megbízható írásos forrásokat. Nem volt lehetséges visszhangjait megtalálni az orosz nyelv helyi nyelvjárásaiban, és néhány rajongó kísérlete a tudományos értelemben vett Meryi lexikális rendszer helyreállítása vagy felépítése kétségesnek tűnik. A Meria és más finn nyelvű népeknek az orosz nép etnogenezisében való részvételének kérdése továbbra is vitatható. Az orosz folklórban nincs nyilvánvaló és határozott visszhang a finn törzsekkel való kapcsolattartáshoz, akik ezen a területen éltek a szlávok érkezése előtt. Valószínűleg ez ismét megerősíti a lehetséges asszimiláció gyors és természetes jellegét... Az utóbbi években azonban a mériai etnofuturizmus mozgalma gyorsan fejlődik Oroszországban, és észrevehetően növekszik az érdeklődés a finnugor népek története iránt. Ez az egyéni rajongók azon vágyában is nyilvánul meg, hogy bizonyítani tudja, hogy a mériaiak hozzájárulása az orosz nép kialakulásához sokkal jelentősebb volt, mint azt általában vélekednek. Vannak, akik még megpróbálnak új szub-etnikai identitásokat felépíteni (például a Jaroslavl térség kaskárjai), és bebizonyítják, hogy ők a szitskarokkal és a mologzhaniaiakkal a mériai nép egyetlen közvetlen leszármazottai maradtak. Mindenesetre, az orosz történelem hajnalán, Merya befolyása országunk további fejlődésére nagyon észrevehető volt. A modern régész, Andrej Leontyev úgy véli, hogy ennek a kicsi finn népnek a története lényegében Északkelet-Oroszország őskorává vált: «A Mária korszakában uralkodó településföldrajz, az egyes régiók külső és belső kapcsolatai nagymértékben meghatározták a Rostov Hercegség eredeti területének és központjainak kialakulásának sajátosságait.» Ezt követően a Rostovi Hercegséget átalakították Rostov-Suzdal földterületre (Suzdal-Vladimir Vladimir), amely Moszkva Nagyhercegség és az orosz állam előfutára lett. Az orosz nép szláv eredetű tudatlan tagadóinak a következőkre kell emlékezniük. Az etnikai identitást elsősorban nem a genetikusok és antropológusok határozzák meg haplocsoportjaikkal és koponyáikkal, hanem az a nemzeti kultúra és nyelv, amellyel az emberek magukhoz kapcsolódnak. A történelem számos példát ismeri, amikor teljesen különböző etnikai csoportok vették részt nagy népek alakításában. A figyelemre méltó orosz író, Konstantin Ushinsky (egyébként Kijevbe temették) már a 19. században bölcsen megjegyezte, hogy «a finn törzs... ez egy olyan cement, amelyre az összes új északi, európai állam került, és ez még inkább Oroszországra vonatkozik..

A svédek, a dánok, az egész balti part menti övezet lakosai, oroszok – mind a finn törzsek néma eltűnésével kezdik a történelemüket. Úgy tűnik, hogy ők maguk őskori elemet alkotnak, és szétszórta vannak egy sötétséggel, amely egy európai ember életét fedi le ... «» Nem testvéreidek nekünk "https://news.mail.ru/society/32637205/"

Oroszország – finn Oroszországban (olvassa el «veneia»); Észt Oroszország (olvassa el a «venemaa», szó szerint «a hajók földjét»), látszólag a Wendsből, Wendsből – az ősi szláv törzsből; magyar Oroszországban (olvassa el az «orosorsag», szó szerint «rosov ország»). Hasonlítsa össze: «A» Rus «névről itt itt egy kalóz csapatról beszélünk, amelynek neve Rurik, néha véletlenszerűen mássalhangzó, és amely későbbi zavart. Tagok A.M. a «Dobrynya nyomában» könyvében azt írja: «A szokásos skandináv kalózokat Norman rootkars-ba vagy rutsmenami-ba hívták (szó szerint» evezős», vagyis» ushkuyniki»). Szomszédai, a finnök körében a szó «Ruotsi» etnikai névvé vált, a «Kalóz ország» jelentéssel. Vessen egy pillantást a mai finn-orosz szótárra, és megtalálja benne Ruotsi országát. De ez nem feltétlenül Oroszország, hanem Svédország!»:

Oroszországban számos település (városok, falvak, falvak) viselik a nem szláv végződést (például Kideksha, Iksha, Shileksha, Koloksha, Kovak, Yundoks stb.), Ami valószínűleg az ősi finnugor nyelvekben is előfordulhat. «folyót vagy patakot jelent (például a modern mari nyelvben az» iksa «patakot jelent). Az oroszországi legrégebbi ugró-finn formátumokhoz tartoznak (a véglegesített utótag), és a Kr. E. II. Közép-Oroszország erdőzónáját finnugor szubsztrátum jellemzi. A finnugor törzsek már Kr. E. II – I. évezredében elfoglaltak e hatalmas területek Kelet-Európában. Az -sha, -xa-val végződő folyók (hidronómák) neve elterjedt egy hatalmas területen, az Oka jobb partjától a Fehér és a Barents-tengerig, de főként, ahogyan Sedov V. régész megtudta, ahol a késő neolitik korszak Volosovo régészeti kultúrájának emlékművei találhatók.. Így megállapítást nyert, hogy ezt a kultúrát az ország legrégebbi finnugor törzsei elhagyták. A -ma, (Ukhtoma, Andoma, Kema stb.) És az -oga, -ega, -uga, -yuga, ami a folyót jelenti, szintén ezekhez a törzsekhez kapcsolódik. A modern finnugor nyelvekben a «yokki», az «yoggy» folyót jelent): Andoga, Lindega, Vetluga, Uftiug stb. A leggyakoribb hipotézis szerint az Oka és a Déli folyók neveinek eredete, amelyek észt nyelven egyszerűen «folyót» jelentettek – Jogi. A Moszkva-folyó eredetének, így a város nevének lehetséges magyarázata az ősbalti «nodal river» – «mosk» – csomópont, «Wandou» – folyó szavából. Modern lett: csomó – mezgls; Litván – mazgas. A balti (balti) nyelvek között szerepel a modern lett, litván, valamint kihalt: porosz, yatvyazh, kuršz, szelon és mások is ősi rokonságban voltak a szláv nyelvekkel. A balti államok (balti törzsek) az AD 1. évezredében telepedtek le, a balti államok délnyugati részétől a Dnyeper felső részéig és az Oka folyó medencéjéig (csomagtartók) az 1. – 2. évezred fordulóján az óorosz nemzetiség részévé vált. A nyugat-baltaiak (Zemait, Zemgale, Kurz, Latgale) a modern lett és litván ősök. A régi finn nyelvekben azonban a «va» vizet jelent, az észt víz vizet, magyarul vizet, finnül pedig vettä jelent. A befejezés sok finnugor névhez (Lysva, Sylva, Kosva stb.) Jellemző. Egyes tudósok szerint a legrégebbi finnugor nevek számos folyó névével társulnak, amelyek végén -shma, -shma, -shma, -shma (Klyazma, Vyazma, Kineshma, Kesma stb.) Áll. Ez a formátumok csoportja valószínűleg egy ismeretlen, mégis dofinugorsk szubsztráthoz tartozik. A Volga etimológiájának kérdése kétértelmű. Az ősi Ra nevet, amelyet az ősi szerzők említettek, annak ellenére, hogy léteznek különféle hipotézisek erről a témáról, továbbra sem világos. A török nyelvekben a Volgát Itilnek hívták (Idel, Atal, Atil), ami «folyót» jelent. Ennélfogva a feltételezés, hogy a folyó orosz neve a szláv «nedvességről» (oroszul – «vologa») származik, és eredetileg azt is jelenti, hogy egyszerűen «folyó». Van azonban egy másik hipotézis – a hidroním finnugor eredetére vonatkozóan: észtül a «fehér» jelentése «fehér, fény»; Akkor a Volgát le lehet fordítani Fehér vagy Világos folyóként.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.